

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εικοσὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Γεννάρ' εἰκοσιμία
καὶ σεισμῶν ἐπιδημία.

Ἔτος γλίμα δάδεκα κι' ἑνῆκακ' ἀκόμα,
ὄλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' σὸ ὅτομα.

Χίλια κι' ἐνενηντα πόντε καὶ συγχρόνως ἑκάτο,
τὸν Καρνάβαλο κι' ἑφέτος εὐέλπεις τὸν χειρετώ.

**Γιὰ τὸν Διάδοχο κι' ἐγὼ
ὀλίγα λόγια στιχουργῶ.**

Ἐσύ, ποῦ σ' ἀνεδάσαμε σὲ μιᾶς ἰδέας θρόνο,
ἐκεῖ ποῦ πᾶς ὥρα καλὴ, λάμπει κι' ἀκτινοβόλει...
κι' ἂν σ' ἔστειλαν' στὴ Βουλγαριά, μὰ τοῦτο φθάνει μόνο
πὼς πέρασες κι' ἐκύτταξες γιὰ μιὰ στιγμή τὴν Πόλι.

Προμτὴ τοῦ μεγάλου πατρὸς Καρναβάλου.

Καλῶς' στὸν τὸν Καρνάβαλο,
τὸν πρῶτο Βασιλέα,
'στῆς δόξας τὸ σαράβαλο,
'στοῦ πλοῦτου τὴ φωνιά.

Καλῶς' στὸν τὸν λεθένημα,
καλῶς' στὸν τὸν ἀρένητ' μας,
ὅπου κοντὰ τοῦ τρέχουμε
σὲ κάθε μας ἀγῶνα,
καὶ πάντοτε τὸν ἔχομε
τιμὴ μας καὶ κορῶνα.

Καλῶς' στὸν μὲ παροξυσμοῦς,
μὲ τῆς Λακύνθου τοὺς σεισμοῦς
καὶ τῆς Κεφαλλονιάς,
ποῦ σείνεται ντουμπά.

Τὸ κράτος τὸ σκασιμένο
χορεῖται τώρα πάλι
χορὸ δαμιονισμένο
καθὼς τὸν Πεντογάλη.

Χορεῖται πάλ' ἡ γῆ
ὡς εἶδος μπαλ' αφίνα,
καὶ μαίνεται ἔκλεγη
κι' ὀρθώνονται Κασίνα.

Σκαρῶνεται γιὰ σένα καινούριο Κομητάτο,
τὸ πᾶν ἀνακυκλάται,

Ἐγκέλαδος μυκᾶται
καὶ πέφτουν σπήτια κάτω.

Τὸ κράτος τῶν Ρωμῶν τὸ ξεχαρβαλωμένο,
ποῦ προσκυνεῖ τὸ φέσι,
σοῦ φαίνεται
σεισμός πὼς τ' ἔχει χαλ' καμένο
κι' εἶν' ἔτοιμο νὰ πέσῃ.

Χερεῖ' ἡ γῆ μας πάλι,
καὶ πτώσις ἀπειλεῖται
τοίχων ἑτοιμορρόπων.

Κι' Ἀνόρθωσις μεγάλῃ
παντοῦ διαλαλεῖται
'στὸν κλονισθέντα τόπον.

Καλῶς ἤλθες' στὰς κλεινάς,
ἐνθ' μέσα σὲ σκηνάς
κλαίει πλάσις μυροφόρα.

Καὶ' στὴν γῆν τῆς εὐπραγίας
ἐορτὴ σκηνοπηγίας
ἐορτάζεται καὶ τώρα.

Καλῶς ἤλθες... ἐλελεῦ!..
χαῖρε πάλι, Βασιλεῦ
τῆς χαρᾶς, τῶν Πιεροῦνων,
καὶ τὸν ἀκινδύνον κράτων.

Καλῶς ἤλθες... ἐλελεῦ!..
σὲ δοξάζουν, Βασιλεῦ,
κουδουναῖοι Πιεροῦνοι.

Σε δοξάζουν και Ντοβλέτια,
και σ'α πάντε Βιλαέτια
περροδίνει φαγοπότι.

'Στάς κλεινάς Ισοσφάνους
θαύμασε τρανούς έράνους
από νέους φιλανθρώπους.

"Ολοι, Βασιλ'η έ χειρέ,
δίνου κ'αί και γ'α σε
και γ'α σεισμοπλήκτους τόπους.

Θυσιάζεται καθείς
πατριώτης αληθής,
και δέν φείδεται παρ'α
και γ'α σε τόν μασκαρά,
και γ'α τούς σεισμοπαθετι.

Και τήν αναγκαστικήν τής Απούρηας χαράν
ένοει νά μήν αφήσθ,
αλλά και τήν συμφοράν
προσπαθει ν'ανακουφίσθ.

Γ'α Καρνάβαλο πληρώνει κ'εύθυμο χειροκροτεί,
έμωσ του κινοβν τόν οίκτον
κ'οί τοσοβτοι κοπετοι
τών αστέγων σεισμοπλήκτων.

'Έγει μεγάλη φιλοτιμία
κ'έλο συντρέχει με προθυμία
τών Καρνάβαλων τής ευωχίας
και των άθλιων τής δυστυχίας.

Του λένε πλήρωσε, κ'αυτός πληρώνει,
του λένε κακάρωσε, και κακαρόνει,
κ'άνοιγει πάντα τήν πορτοφόλα
σε φόρους, στόλους, στρατούς, και σ'έλα.

'Ηχουν άγρίως οι κοπετοι
τόσων πεινώντων, τόσων αστέγων,
και σ'ο μάς ραίνεις με κοιφετι,
σε μασκαράδες καλά προλέγων.

Κόσμος γκρεμίζεται, κόσμος χαλίζεται,
μά σ'ο τ'ο γλέντι δέν τ'ο χαλ'α,
κόσμος σ'έρεπια γυμνός κυλλέται,
και σ'ο βαρέλια κατακυλ'α.

Αρδή δευτέρα μεγαλητέρα.

'Ελεεινι.. έβίβα... χαίρε,
εύθυμιαν σ'έλους φέρε,
και φρεν'τις εύθυμίας
τούς Ρωμηούς νά δαμονίσθ,
και κανεις νά μη θρηνήσθ
κατηρης Ιερεμίας.

Χαίρε... θέλωνας και μη
ό καθείς άς εύθυμ'η,
κ'ας μήν έχη και ψωμί.

Καλώς ήλθεσ νά γελάσθ
με πομπάς και παρελάσεις
διαφόρων μασκαράδων,
παράλ'των, φουκαράδων,
και λιγ'ων και κοιλαράδων.

Νέους έμους, Βασιλ'η,
τό Ρωμαίκο σου πλέκει,
και δικό σου τουμπελέει
γίνεται τρανών κοιλά.

'Εκλογαίς, συνδυασμοί,
χαρωπά μνηύματα,
άπροσδ'κητοι σεισμοί,
κ'έλο και κουνήματα.

Κέρνα μας, αφέντη, κέρνα,
κούνα μας κεφάλια, στέρνα,
κούνα τα νά κουνήθουμε,
κούνα μας νά κοιμηθούμε.

Στήν μητέρα τήν κλεινή
τι σεισμός αιώνιος...
κάποιος πάλι τήν κουνει
δαίμων υποχθόνιος.

Τήν κουνει, κ'έκεινή λείει
τών Άνορθωτών τ'α κλέη,
Τήν κουνει τήν κακομοίρα
και τ'ης σενεινι τ'ο μραλό,
κ'αυτή βγαζει πακτωλό
απ'τα σπλάχνα της τά στέρα.

Τήν κουνει, κ'έκεινή πλείει
εις Άνορθωτών έλεη,
Τήν κουνει, κ'αυτή με νάξια
θέλει τ'να, θέλει τ'αλλο,
και μετασ'ωτά κ'ατ'λάξια,
κ'αυτοκίνητο και μπάλο.

Τήν κουνει, κ'ή δόλια μάννα
πόθους έχει φλογερούς,
και σε τούτους τούς καιρούς
μάς ζητει κ'έσροπλάνα.

Τήν κουνει, κ'αυτή χορεύει
με καινούφια γαϊτανάκια,
κ'έλοένα ρεπανάκια
γ'α τήν όρεξι γυρούει.
Κάθε κούνημα ζανά
νέους πόθους τ'ης γεννήθ,
κάθε κούνημα και μία
της μητρής έπιθυμία.

Βγαζει νέα γιατροσόφια
κ'έλλα κούρα τ'ώρα θέλει,
και σ'της Βουλγαρίας τήν Σόφια
τόν Διάδοχό της στέλλει.

Τώρα σ'αν τρελλή γελ'α,
τώρα χαντακόνεται,
τώρα κατ'α γ'ης κυλ'α,
τώρα ν'άνασηκόνεται.

Τώρα από νέων άνταρτών κρεμίζεται σακαράκα,
τώρα από του Λευτέρη της του Κρητικού τήν δράκα.

Τώρα γυρούει με Βουλή
μ'ένα διπλό κοπάδι,
πού ν'έχη μέσα και Πουλή,
αλλά και Χηνιάδη.